

figer udtryffeligt: Til nærmeste Dyrighed, og det bliver jo i fremmede Lande Konsulerne. Desuden tror jeg ogsaa, det vilde være rigtigt — jeg tror, vi have Ret til at gjøre det —, at det paalægges de Mand, som hertilands ere Lloyds-Agenter, som Migt at gjøre Indberetning til vedkommende Statskontor om deres Vedkommelse af det paagjældende Skib og det Resultat, de komme til, naar de sætte det i Klasse, og naar de forandre Klassen, da, af hvilke Grunde. De gjøre det vel neppe nu i det Omfang; men jeg tvivler ikke om, at vi ere fuldt berettigede til at paalægge denne Næring en saadan Forpligtelse i Statspiemeds Tjeneste. Dignende Indberetning til fyldestgjørende at belyse Skibets Historie kan forlanges af det paagjældende Spasurancelskab. Jeg tror, at det er nødvendigt, at vi fixere dette i Loven, for at det ikke længere skal komme til at staa i det Ubestemte, om de ville eller ikke; jeg tror ikke, at der er nogen Vanskelighed derved, men at Staten har Ret til at paalægge dem Sigt. Saadanne Indberetninger fra disse private og offentlige Autoriteter, der have med Skibe at gjøre i Ind- og Udlandet, vilde bevirke, at et saadant Statskontor som det nævnte vil have klar Bæstid om disse Skibes Historie. De vilde i høj Grad lette det Lilsyn, som der i det Hele taget vil blive at føre for samtlige de tre Virksomheder, jeg mener Lilsynet efter de to af mig nævnte Love og det Lilsyn, som vil komme efter dette Forslag, hvis det bliver til Lov, være sig i denne eller i forandret Stikfelse. Der er endnu en Bemærkning, jeg vil gjøre i Anledning af, hvad det ærede Medlem for Nørresundby (Suel) nylig udtalte. Det ærede Medlem sagde, at Skibe, der ere kjøbt i Udlandet, skalde have Attest fra „Bureau Veritas“ for at faae midlertidigt Nationalitetscertifikat, paa hvilket de kunde fare i Udlandet, indtil den første Gang, de kom i dansk Havn. Jeg tror nu ikke, at Lovens Udtryk nøiagtig ere saadanne. Vi fik Loven under den nuværende Indenrigsminister, i 1876, saavidt jeg husker, og dens Udtryk gaa ud paa, at den Sikkerhedsregel, som er for Sødgtighed paa ethvert Sted i enhver Havn, hvor Skibet kjøbes, skal den vedkommende Konsul paase, er opfyldt, inden han tør udstede det midlertidige Nationalitetscertifikat. Er det altsaa en engelsk Havn, hvori Skibet kjøbes, maa den Lovregel, der gjælder i England om Sødgtighed, være opfyldt, inden den danske Konsul kan give et saadant Skib Nationalitetscertifikat. Det viste sig ganske vist, da vi behandlede den omtalte Lov, hvad ogsaa dengang blev paapeget, at vi ved at vedtage Loven fremkaldte en Retsordning paa dette Omraade, isølge hvilken danske Borgere i fremmede Havne ikke kunne kjøbe der beliggende Skibe — efter de der paa Stedet gjældende Regler om Sødgtighed — hvorimod de samme Skibe trostlig kunne seile herhjem, lægge sig ved Boldværket ned ved Havnegade og der sælges til

den ene danske Borger efter den anden, i hvor flet Stand end Skibene vare, og seile herfra, uden at man kunde angribe dem. De kunne faae det endelige Nationalitetscertifikat af det danske Skibsmaalings- og Registreringskontor her i Landet, medens de ikke havde kunnet faae et midlertidigt af Konsulen i det fremmede Land. Denne Retsordning bestaar endnu i dette Dieblit. Jeg er overbevist om, at det var det, der skete ved Loven af 1876, at det blev umuligt i England af en dansk Konsul at faae et midlertidigt Nationalitetscertifikat udstedt for det samme Skib, som kan sælges ved Havnegades Boldværk og her faae sit endelige Nationalitetscertifikat, uden at nogen Retsmyndighed hertilands kan hindre det. Saaledes er Lovgivningingen efter min Overbevisning, og det Gul, som der saaledes viser sig at være, er det jo, vi nogenlunde skalde have udfyldt ved denne Lov. Jeg mener derfor, at selv om vi fik udfyldt dette Gul saaledes, at vi ved denne Lov havde opnaaet Sikkerhed for, at i vore Havne vilde ikke „svømmende Ligtister“ kunne gaa fra Mand til Mand som seilbar Gendom — om man vil bruge usødgtige Skibe som Blotfibe til at anbringe Et eller Andet i er jo en anden Sag — saa er det dog et Spørgsmaal, om de hidtil gjældende Regler for den udenlandske Befragtning ere tidssvarende og tilstrækkelige, og om Lovforslaget i saa Henseende giver betryggende Regler. Det er et Punkt, som jeg netop i Anledning af de Bemærkninger, der kom fra det ærede Medlem for Nørresundby (Suel), gjerne vil henlede det kommende Udvalgs Opmærksomhed paa. Jeg tvivler om, at Bestemmelserne her i § 13, og hvad dermed kan staa i Forbindelse, ere fuldt tilstrækkelige til at sikke os, at man i Udlandet kan faae den samme Forvisning om, at der paa virkelig tilbørlig Maade bliver taget Hensyn til Mennesseliv ved Mønstring af Søfolk til Skibe, der gaa i Fart, som man herefter vil kunne faae i danske Havne, hvis vi nemlig vedtage dette Lovforslag. Det bestemmes ved kongelig Anordning, hvorledes de danske Konsuler skulle gaa frem. Vi ere jo i saa Henseende blevne belærte af det sidst indtrufne Mykkestilsælde. Ganske vist maa vi have dette nøiere oplyst, inden det er berettiget at uddrage den fuldstændige Lærdom deraf. Men saaledes som Bestemmelsen nu staar, have vi Grund til at tvivle om, at Forholdene i Udlandet vilde blive saaledes, at vi med fuld Forvisning kunne stole paa, at den samme Betyggelse kan komme tilstede der — alle Interessesser og Hensyn iøvrigt iagttagne — som vil være hertilands efter Vedtagelsen af denne Lov. Det er Spørgsmaalet om, hvorvidt der fra fremmede Havne vil kunne etableres den samme Betyggelse, som vil kunne etableres fra danske Havne ved denne Lov, som jeg særlig vilde sætte Pris paa blev trukket frem ved den nærmere Behandling af Lovforslaget.